

Nefa-Joensuu ry:n
*Postmoderni
Nahkiainen*

2/2019

Sisällys

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajan palsta	4
Kulttuurikritiikki: Joker	6
Kulttuurikritiikki: Maniac	9
Nefa Meets Kela: Kurkistus Jyväskylän approihin	11
Nefa Lehtiä Ilosaareissa -festareilla	14
Runo: Poem of Polemics	17
MP?	18

Postmoderni Nahkiainen 2/2019
Julkaisija: Nefa-Joensuu ry
Päätoimittaja: Emmi Mäkelä
Kansikuviutus: Miia Hartikainen
Kuvitus: Miia Hartikainen, Santtu Heikkonen, Irene Pessala, Laura Väänänen
Kirjoittajat: Emmi Mäkelä, Miia Hartikainen, Eveliina Scharin, Santtu Heikkonen, Jenni Lukkarinen, Laura Väänänen, Tuomas Tikka, Anniina Peltonen

Pääkirjoitus

All I Want For Christmas is Opintopisteet

Näin laulaa mun sisäinen Mariah Carey.

Pitelet tassuisasi toista minun tekemääni nahkiaista, jee!

Joulu t ulee taas väkisin tänäkin vuonna. Lapsena joulua odotti kirkkain silmin jo syyskuussa, mutta opiskelijana (ainakin tällaisena vähän liiankin rennosti ottavana) joulu tulee kuin juna tunnelissa vastaan, hemmetin kirkkaat valot silmiä sokaisten ja uhkaavasti tööttäillen, koska olen jäämässä sen alle, jos en pistä töpinäksi hommieni kanssa. Juna jyrää meitin tänä vuonna vielä pahemmin kuin viime vuonna, sillä kandikin valvottaa öisin. Sehän tarkoittaa sitä, että olen maleksinut pitkin opistoa jo yli kaksi vuotta! Aika menee teidän nefalaisten kanssa ihan järjettömän nopeasti.

En osannut tälläkään kertaa väsätä mitään huikean inspiroivaa pääkirjoitusta teille, kun ei tässä oikeastaan niin hirveesti sanottavaa ole. Aivot on tällä hetkellä kuin nahistunut keräsalaatti, narisevat vaan askelten mukana kun talsin yliopistolle halki liukkaiden jäiden.

Jos (tai kun) sulla joskus tulee vähän epämukava olo kandien ja gradujen tai vaikka muidenkin töiden kanssa, niin et ole ainoa. Kyllä miustakin vielä maisteri tulloo... Mut jos nyt kandidaatti ensin. Hyvää joulua kaikille sitä viettäville!

Emmi Mäkelä

Nefan ainejärjestölehden päätoimittaja

Instagram @ueflife

Puheenjohtajan palsta

Puheenjohtajalta

Heissulivei kaikille!

Toivottavasti kaikkien syksy on lähtenyt hyvin käyntiin ja hommat etenevät, että voi sitten jouluna ottaa pientä taukoa kaikista kouluhommista, syödä masun täyteen ja ottaa välikuolemat sen massun vieressä. Oma syksynihän on sisältänyt lähinnä kandin kanssa painimista, sukka-puikkojen kolisuttelua ja viinipullojen tyhjentämistä, mikä siis ei ole ehkä se kaikista paras tapa edistää opintoja, mutta jos sitten keväällä ottaisi jonkinlaisen ryhtiliikkeen tämänkin suhteen.

Kuitenkin on tässä tullut jotain opittuakin! Ilmeisesti aikatauluttamisen opettelu vaati vain sen, että valvoo muutaman yön ja saa muutamat itkupotkuraivarit kun hommat ei suju, jonka jälkeen alkaa ensin dramaattisen passiivisaggressiivisesti heräämään ajoissa aamuisin ja skippaamaan baari-iltoja, kunnes sitten lopulta huomaa että missasi niin monet bileet ettei kukaan enää edes kysy mihinkään. No ei sentään, kyllä minuakin vielä ulos pyydetään ja kyllähän minä sitten lähdän kun kalenteri antaa myöten – eli siis yleensä aina. Kirjoittamaan pitäisi vielä opetella, sillä nämä virkkeet alkavat taas olla aika pitkiä. Hemmetti.

Muutenkin tämä tämmöinen kirjoittelu tuntuu epämääräiseltä ja hölmöltä, kun kuitenkin suurin osa niistä ketkä tätä lukee juttelee miun kanssa muutenkin ja sitten tulee sellainen olo, että tässä nyt pitäisi sitten sanoa ehkä jotain tähdellistä, kun yleensä vaan löpisen jotain turhanpäiväistä. Jos nyt yritetään saada jotain asiaakin tähän paperille, niin voisin todeta, että on ollut tosi kiva syksy! Ja siis vuosi ylipäättään! Syksykin lähti mukavasti käyntiin kun uudet fuksit saapuivat ja siinä meinasi itsekkin vähän liiaksikin lähteä fiilistelemään ja muistelemaan omia fuksiaikojaan, kun seura vei mennessään ja välillä oli ulkona vähän turhankin myöhään. Mutta minkäs sille voi kun on hyvässä seurassa, juttu luistaa ja kaikilla on hauskaa. Tämä taas sitten aiheutti sen, että välillä aikataulut menivät vähän uusiksi kun

”pikapyrähdys opistolla” muuttui parin tunnin kahvitteluiksi ja lasilliset pulloiksi, mutta vaikka on ollut kiire ja välillä meinannut ote lipsua, niin mahtavat kaverit ja meidän hallitus on pitänyt pakan koossa ja puheenjohtajan järjissään. Tämän vuoden hallitus on ollut niin tykki ja hoitanut hommat paremmin kuin osasin odottaa, eikä miun ole tarvinnut stressata suotta siitä, että hoituuko ne hommat vai ei. Toivon todella, että ensi vuoden porukka on yhtä tehokas ja saataisiin innokasta ja aktiivista porukkaa mukaan – kokemuksella ei niinkään ole väliä, vaan ennemminkin sillä, että haluaa tehdä ja oppia uusia asioita kivalla porukalla.

Itse vielä arvon jatkanko hallituksessa, kun kuitenkin kyseessä on intohimohomma mikä on itselle tärkeää ja mitä haluaisi tehdä, mutta sitten sitä alkaa pohtia että onko nyt tarpeeksi hyvä ja voisiko joku muu tehdä nämä hommat paremmin ja riittääkö minulla aika ja mitä kaikkea. Päätöksen tekeminen suuntaan tai toiseen pelottaa niin vietävästi, että luultavasti vitkuttelen päätöksen kanssa ja heitän syyskokouksen alussa kolikkoa, että lähdenkö taas ehdolle vai en.

Mutta nyt lopetetaan tämä löpinä ennen kuin menee turhan synkäksi ja miun omien heikkouksien vuodattamiseksi, joten katselkaa taas söpöjä hauvoja ja selvitkää syksyn synkyydestä sellaisten asioiden avulla, joista nautitvte ja joista saatte iloa!

Skål!

Terkuin,

Se hajamielinen puheenjohtaja

Kulttuurikritiikit

Mies, jonka ympäriltä tuolit viedään

Joker- elokuvan arvostelu
Ensi-ilta 4.10.

Arthur Fleck (**Joaquin Phoenix**) pyristelee mielenterveysongelmistaan huolimatta osana kotikaupunkinsa Gothamien yhteiskuntaa työskennellen tilauspellenä. Hän asuu rähjäisessä asunnossa huonokuntoisen äitinsä kanssa ja haaveilee stand up -koomikon urasta, mutta yhteyttä oikein mihinkään ei tunnu löytyvän ennen kuin hänelle muodostuu nimi Joker.

Joker näyttää, kuinka yksilö on täysin yhteiskunnan armoilla, miten se pettää yksilön jättäen hauraimman omilleen. Arthurin hahmoon kasaantuvat lukuisat vastoinkäymiset, ehkä jopa liiallisuuteen saakka, mutta pitäähän hahmoon hulluus perustella juurta jaksuen. Arthurin pään sisälle päästään puistattavan syvälle ja nähdään, kuinka pohjattoman yksinäinen hän on kuvitellessaan kaikenlaista. Aina ei voi olla täysin varma mikä on Arthurin mielensisäistä maailmaa ja mikä on todellisuutta kieroutuneessa Gothamien kaupungissa. Potkivatko ihmiset Arthuria kerta toisensa jälkeen fyysisesti vai tapahtuuko se vain hänen päässään henkisinä potkuina?

Joaquin Phoenix on aivan nappivalinta Arthuriksi. Suoritus tuo mieleeni hänen roolihahmonsia **Lynne Ramsayn** *You Were Never Really Here* -trillerissä traumatisoituneena, sulkeutuneena sotaveteraanina ja **Woody Allenin** *Irrational Man* -elokuvassa masentuneena yliopisto-opettajana, jonka elämä saa tarkoituksensa hänen murhattuaan ihmisen. Roolisuoritus Jokerina on kuitenkin yhä vain syvällisempi, upeat aiemmat roolisuoritukset yhteen vedettynä ja vielä hieman lisää päälle. Arthurin roolissa Phoenix pääsee irrottelemaan oikein kunnolla ja on kylmäävän karmiva niin ilmeineen kuin riutuvan luisevine olemuksineenkin siitä naurusta puhumattakaan.

Todd Phillipsin käsikirjoitus ja ohjaus ovat erinomaiset, täynnä yhteiskunnallista ja moraalista pohdintaa siitä, kuinka karnevat olot yhteiskunnassa luovat hirviönsä. *Joker* on

alusta loppuun saakka tasaisen painostava, vaikka ajoittain mukaan tuodaan ripaus epäsovinnaista huumoria, josta ei ole varma voiko sille nauraa. Elokuvassa on vain muutama turha korostaminen, lukemattomat kerrat samanlaisena nähty kaikkien tuntema kujukohaus ja viimeinen tarpeeton loppukohtaus, jotka olisi voinut jättää pois. *Joker* on vaikeaa ja kiusallista katsottavaa, mutta saa katsojan ajattelemaan asioita. Phillips lainailee aineksia sieltä täältä, kuten **Martin Scorsecen** tuotannosta, mutta lopputulos seisoo omilla jaloillaan omaperäisenä ja varsinkin ilman sarjakuvaviitekehyksen tietämystäkin.

Harvoin, jos koskaan ovat arthouse- ja supersankari-genre olleet näin lähekkäintoisia. *Joker* on psykologinen draamatrilleri ja sairauskertomus enemmän kuin sarjakuvafilmitisointi ja näin ollen ihan eri luokkaa perinteisiin supersankari tai -pahisfilmitisointeihin nähden. Elokuva olisi todennäköisesti toiminut erinomaisesti, vaikka kyseessä ei olisi ollut juuri DC:n Jokeri, vaan se olisi kertonut aivan uudesta hahmosta. Jokeri-näkökulma kuitenkin tuo elokuvalla lisää suurta huomiota sen kytkeytyessä sarjakuvafilmitisointien maailmaan. Samalla kuin Jokerin hahmo ikään kuin luodaan uudelleen, myös Waynen perhe ja tuleva Batman esitetään virkistävän erilaisesta näkökulmasta. On kuitenkin hyvä ratkaisu, ettei tätä Jokeria kytketä osaksi jatkumoa tai viitata sille tulevan suoraan jatkoa.

On hieno ratkaisu, että elokuvan väkivalta ei ole toimintaväkivaltaa, viihdettä, jossa verta hädin tuskin nähdään, vaikka ihmisiä lahdetaan roppakaupalla. Sen sijaan hätkähdyttäviä aseiden pamauksia myöten *Jokerin* väkivalta on puistattavaa, harkittua ja brutaalia, eikä sillä mässäilyyn sorruta, vaan sitä käytetään harkiten. Jokeria tai tämän aiheuttamaa väkivaltaa ei glorifioida, ja Arthuria kohtaan tuntee sympatiaa lähinnä vain alkupuolella elokuvaa, vaikkakin sääli on vahva tunne halki elokuvan. Arthur on mädän yhteiskunnan uhri, karun taustan omaava mielenterveyspotilas. Elokuva ei kuitenkaan ota kantaa mielenterveysongelmiin liittyvään stigmaan; ongelmia on elokuvissa käsitelty samankaltaisena sävyyn pitkään, ja voi olla montaa mieltä siitä, vaikuttavatko representaatiot oikean maailman tapaan kohdata mielenterveysongelmia. Samoin on läsnä pohdinta siitä, aiheuttaako elokuva tosimaailman väkivaltaa, mitä on pohdittu jo vuosikymmeniä elokuva- ja peliväkivallan kohdalla keskustelun ollen nyt jo hieman kulahtanutta.

Joker on visuaalisesti huikean rappiollisen, synkän harmaan näköinen seepiasävyisillä väreillä höystettynä. Visuaalinen ilme on täynnä likaa, tuhrua ja graffiteja, mutta onnistuu olemaan värikäs harmaasta yleistunnelmasta huolimatta. Elokuva on myös musiikillisesti onnistunut ja kohtalokas, surumielinen musiikki tukee kerrontaa ja Arthurin psyyken kuvausta. Muun muassa *Tom of Finlandiin* musiikkeja tekemässä olleen islantilaissäveltäjä **Hildur Guðnadóttirin** työ on tällä kertaa yhä vain vaikuttavampaa. Puistattavat musiikit tukevat ahdistavaa tunnelmaa vahvasti; musiikki on ilmavan

kaikuisaa ja kolahtelevaa, on niin sydämen pamppailua muistuttavia rumpuja kuin sydäntä riipiviä viulujakin. Synkkä yhteiskunta ja toivottomuus ihan kuuluu, ei vain näy.

Arthur ei sovi oikein mihinkään, vaikka hän kuinka yrittää ja hahmon asetelma tuo mieleen Zen Cafen klassikkolaulun *Mies, jonka ympäriltä tuolit viedään*. Arthurilta on viety kaikki, häntä potkitaan, kaltoinkohdellaan ja hänelle nauretaan. Erityisesti kiusallinen kohtaus, jossa Arthur on katsomassa stand up-esitystä, kuvastaa hyvin hänen joukkoon sopimattomuuttaan, aivan kuten Zen Cafen laulussa: "Ja jos se nauraa se on useimmiten väärä paikka". Ja voi millainen nauru se onkaan: Arthurin nauru on sydäntä riipivää, niin syvältä kumpuavan tuskaista, itkunsekaista pidättelemättömissä olevaa. Phoenix ei vain täytä suuria Jokerin saappaita senkin osalta, vaan luo täysin omat saappaat, sillä jo hänen tuottamansa nauru on paras kuulemani Jokeri-nauru. Tämänkin huomioiden *Joker* onnistuu elokuvana kaiken kaikkiaan erinomaisesti ja siitä voisi jopa aavistella muodostuvan modernin elokuvaklassikon.

Miia Hartikainen

Maniac - kauhun eri genrejä yhdistelevä kulttiteos

William Lustigin *Maniac* vuodelta 1980 kertoo new yorkilaisesta sarjamurhaajasta **Frank Zitosta** (Joe Spinel), joka kärsii monista erilaisista pakkomielteistä ja mielisairauksista. Elokuva kuvaa tarkasti Ziton kamppailua päänsisäisiä "demoneitaan" vastaan. Äänet hänen sisällään käskevät murhaamaan ihmisiä paikasta ja ajasta riippumatta. Vaikka Zito yrittää pistää vastaan näille äänille, ei hän pysty vastustamaan niiden tahtoa.

Maniac on yhtenäinen katsaus Frank Ziton elämään. Tarinalla ei sinänsä ole alkua, vaan elokuvassa hypätään suoraan keskelle toimintaa ja Ziton maailmaa. Monet kohtaukset uhrien kanssa on kuvattu todella raa'asti, erikoistehosteita säästelemättä. Kuvauksen ja kerronnan takia Maniac-elokuvaa on pidetty aikoinaan pitkään julkaisukiellossa, eli sitä ei ole saanut näyttää esimerkiksi elokuvateattereissa. Tänä päivänä tuota on varmasti hankala ymmärtää leffaa katsoessa, sillä uutisissakin näkee pelottavampia asioita.

Lajityypillisesti elokuvaa on hieman hankala kategorisoida, sillä siinä on elementtejä useista genreistä, kuten slashereista ja psykologisista trillereistä. Samaan aikaan Maniac on selvästi myös taide-elokuva, jossa rikotaan perinteisiä kerronnan tyylejä ja käytetään erikoisia ääniefektejä sekä musiikkia. Elokuvan kauhu kumpuaa Ziton julmasta mielestä. Maniac ei ole ajalleen tyypillinen jump scare -pätkä, vaan nojaa enemmän brutaaliin kerrontaan, jossa ei leikitä epätietoisuudella. Tämä on varmasti yksi syy siihen, miksi Maniacista ei koskaan tullut esimerkiksi Halloweenin tapaan suurta elokuvasarjaa, vaikka aineksia siihen olisi muuten ollut. Toinen syy elokuvan vähäiseen huomioon on sen raakuus, jota tuohon aikaan ei pidetty soveliaana. Tänä päivänä puolestaan monet väkivaltaiset ja gorea sisältävät elokuvat ovat todella suosittuja. Maniac kärsi siis paljon aikansa ilmapiiristä, mutta on myöhemmin saanut myös tunnustusta osakseen.

Teos koostuu useista murhista ja Ziton keskusteluista itsensä kanssa tämän pienessä asunnossa. Murhat eivät noudata mitään kaavaa, vaan joka kerta murhaajalla tuntuu olevan erilainen tapa ilmentää kärsimystään. Ziton tuskan kerrotaan kumpuavan lapsuuden traumaista, jotka liittyvät vahvasti tämän suhteeseen omaan äitiinsä. Murhissa ei sinänsä mielestäni ole mitään erikoista, sillä nykyään monet elokuvat sisältävät samanlaisia väkivaltaisia kohtauksia, mutta Maniac-elokuva on tällaisen kerrontatyylin ensimmäisiä

elokuvia. Jo pelkästään sen takia elokuva kannattaa katsoa. Mielenkiintoisinta elokuvassa on Ziton käymät keskustelut itsensä kanssa, sillä niistä kumpuavat elokuvan jännittävimmät ja erikoisimmat hetket. Näissä kohtauksissa Zito puhuu usein kohti kameraa harjaten samalla nukan päätä, johon hän on laittanut uhrinsa hiukset.

Maniacin käännekohta tapahtuu elokuvan loppupuolella, jolloin Zito menettää viimeisenkin otteen elämästään. Tässä vaiheessa elokuva muuttuu todella intensiiviseksi kuvaukseksi täyden mielipuolen maailmasta. Hulluuden kuvauksessa elokuva onnistuu todella hyvin. Itselleni tulee selkeitä mielleyhtymiä moniin elokuviin, kuten tämän vuoden hittielokuvaan **Jokeriin** (2019), jota tässäkin lehdessä analysoidaan loistavasti! Maniac on Jokerin tavoin hahmokuvaus, jossa käsitellään mielisairauksia erittäin väkivaltaisella otteella ja taide-elokuvamaisella kerronnalla. Elokuva on saavuttanut myöhemmin jopa kulttimaineen. Maniac on kuitenkin tänä päivänä katsottuna melko kesy, mutta silti hieno taide-elokuva, joka erottuu selvästi genrestään brutaalilla ja vakavalla otteellaan. Maniacin voisi sanoa siis olleen edellä ajastaan, minkä takia se saavutti ansaitsemansa suosion vasta 2000-luvulla.

Nefa meets Kela

Tarina kahden Nefakarhuun tutkimusmatkasta Jyväskylän opiskelijaelämään

Kello on 11:03 torstaiaamuna ja Nefalaiset Jenni ja Laura ovat valmiina aloittamaan matkansa kohti jännittävää Jyväskylää ja Kauppakadun approja. Matkaseurana on Luran Joensuulaisia kavereita, perillä Jyväskylässä molemmilla tytöillä on tuttuja, joiden kanssa approilla on tarkoitus hengaila. Jyväskylään meidät ohjasi Google Maps ja matka sujui rytmikkäästi DJ-Laren soittaessa hittiä hitin perään.

Lähtö approseikkailuun tapahtuu Lutakon satama-alueelta. Lippuja approille on myyty 8000 kappaletta, joten yksin ei tarvitse baarista baariin seikkailla. Lähtöalueella on tarjolla monenmoista ohjelmaa ihmiskanuunasta haalarimerkkimyyntiin. Appron tutkintojen suorittamiseen aikaa on annettu viisi tuntia, tohtorikokelaille kuusi. Tehtävä ei ole helppo, mutta Nefalaiset ovat valmiina haasteeseen. Kotiin ei lähdetä ilman tutkintotodistusta ja haalarimerkkiä. Jennillä tavoittena on ensimmäinen tutkinto eli Approbatur, Laura puolestaan tavoittelee jo tohtoria.

Maija (vasemmalla) ja Ella (oikealla) toimivat Luran ja Jennin oppaina approjen vilskeessä.

Ryhmä etenee baarista baariin ”yhden shotin taktiikalla”. Salmaria on tarjolla valitettavan monessa paikassa, onneksi muutama ravintola tarjoilee myös makeaa marjakossua (nam). Reissun pohjanoteeraus on kamala kuravedeltä näyttävä (ja maistuva) lakushotti, jonka nieleminen puklaamatta oli jo saavutus sinänsä. Londonissa lauloimme karaokessa Tik Takin (ei se sovellus vaan se bändi) hittibiisin ”Heilutaan”. Esityskoreografia koostui innokkaasta hyppimisestä ja heilumisesta ja saimme laulun päätyttyä raikuvat aplodit (tottakai).

Tutkintotodistukset leimoja täynnä suuntaa seurue kohti jatkoja. Laura suoritti tohtorin tutkinnon kunnialla ja Jennin todistukseen leimataan Approbaturin lisäksi Cum laude. Kaikki approjen järjestelyt sujuvat erinomaisen hyvin, eikä jatkoillekaan tarvinnut jonottaa viittä minuuttia pidempään. Ensimmäisenä esiintyjänä Paviljongin lavan valtaavat Jyväskylän omat pojat eli Mouhous. Jenni ja Laura osaavat kaikkien biisien sanat ulkoa ja koko approseurue mouhoaa villisti läpi keikan.

Kelan sisäinen Beyoncé pääsi valloilleen Paviljongin lavalla.

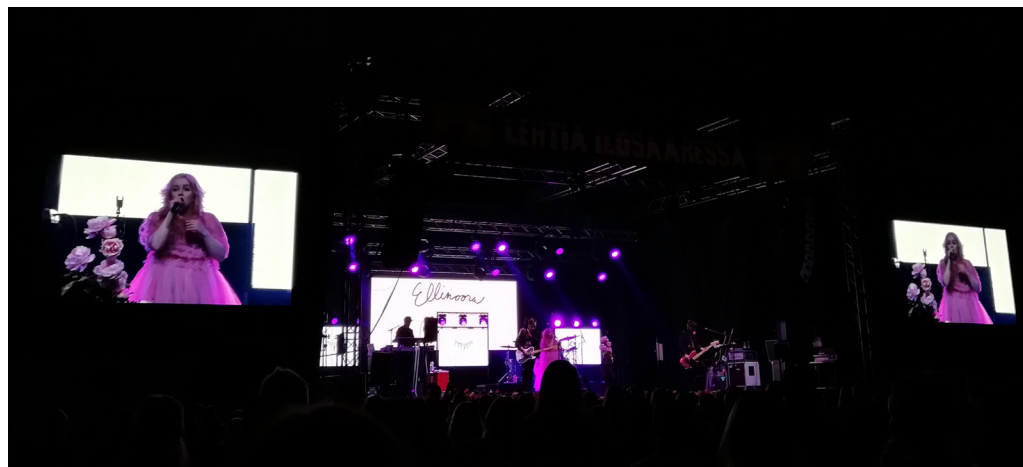
Illan kruunasi kaikkien opiskelijoiden sankarin, Anssi Kelan keikka. Kela ei olisi ehkä ensimmäinen esiintyjä, joka tulisi mieleen hommata opiskelijabileisiin, mutta hänen hittibiisinsä ”1972” sekä ”Milla” saavat yleisön villiintymään aivan täysin. Kela vetää keikan tunteella alusta loppuun ja hänen hiuksensa heiluvat tuulikoneen puhaltaessa aivan kuin Beyoncélla konsanaan. Keikan jälkeen Kela jää juttelemaan eturivissä bailanneiden vannoutuneimpien faniensa kanssa ja käy moikkaamassa sekä kättelemässä jokaista, joka jää lavan eteen keikan jälkeen odottelemaan. Näin myös Jenni ja Laura pääsevät Kelaa tervehtimään kädestä pitäen ja kiittävät huipusta keikasta (ja opintotuesta).

Approt sujuivat loistavasti, ja Lenni ja Jaura suuntaavatkin Savon Linjan tasaisessa kyydissä takaisin Susirajalle taskussa tuoreet tutkinnot, paljon upeita (sameita) muistoja sekä uusia kavereita.

Jenni Lukkarinen & Laura Väänänen

Nefa Lehtiä Ilosaarella -festareilla

Festivaalikesän päättäjäisiä vietettiin tänäkin syksynä Lehtiä Ilosaarella-festarin muodossa hienon artistikattauksen siivittämänä perjantaina 4.10.2019. Tämänkertaisen festarin osuvampi nimi olisi tosin ollut räntää Joensuu Areenalla, mutta rännäksi muuttuvan ensilumen ei annettu haitata menoa tunnelman ollessa katossa, joka oli tällä kertaa konkreettinen katto teltan sijaan.

Ellinoora avasi festivaalit jo 18.30, mikä aiheutti jännitystä iltaan, että ehtiikö ulkopaikkakuntalainen seuralainen liukastella kesärenkailla rännässä paikalle noin ajoissa. Koko konkkaronkka kuitenkin ehti hyvissä ajoin kasaan, eikä rannekkeiden vaihdossakaan tarvinnut kauan jonotella. Ellinooran keikka oli niin visuaalisesti kuin musiikillisestikin hyvin kaunis. Hänen huikea äänensä sai usean kappaleen aikana kylmät väreet kulkemaan halki kehoni ja lavagrafiikat olivat silmäkarkkia, kuten myös tähden hattarakermakakkua muistuttava mekkokin. Ellinoora keskittyi uuden *Vaaleanpunainen vallankumous* -levynsä biiseihin, mutta loppupuolella keikkaa kuultiin myös vanhoja tuttuja, kuten Vain Elämää -biisi Funeral Song ja Leijonakuningas-hitti. Oli hauska yksityiskohta, että Ellinoora veti Nartut-biisinsä ja illan päättäjä Pyhimys esitti siitä tekemänsä Vain Elämää -version Mulkut.

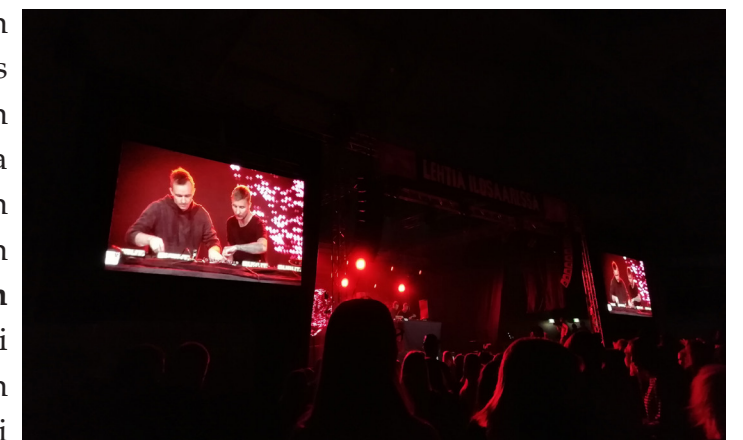
Iltaa jatkoi rap-trio **Teflon Brothers**. Itselleni bileräppi ei ole niin läheinen genre, joten en ole oikea ihminen sanomaan keikasta oikein juuta tai jaata. Ainakin heistä pitävä ystäväni.

oli ihan fiiliksissä ja yleisö kaiken kaikkiaan lauloi, hyppi ja tanssi mukana, että taisi ihan onnistunut keikka olla. Teflon Brothersin tuotantoonsa sen kummemmin perehtymättömällekin useat biisit olivat tuttuja radion ja baarien soittolistoilta. Itseäni huvitti Pyhimyksen hienon humoristiset välispiikit ja hauskat eleet räppäämisen lomassa. Myös Heikki Kuula ja Voli olivat hyvin menossa mukana, vaikka Pyhimys hoitikin valtaosan spiikeistä, eivätkä he antaneet ajoittaisten äänentoisto-ongelmien haitata meininkiä.

Kolmas esiintyjä **Chisu** hämmensi tuoreen *Momentum*-albumin futuristisella, elektronissävytteisellä tuotannollaan, johon kuului bassojytettä ja nappien painelua. Teflonit kettuilivat keikkansa loppuun, että heidän on nyt lopetettava, jotta Chisun tiimi ehtii kasata formularadan viitaten keskelle lavaa viriteltyihin valtaviin, neliönmallisiin rappusiin. Rappuset oli valaistu hauskasti kirkkailla väreillä, jotka vaihtelivat musiikin

tahtiin, mutta Chisun kiipeillessä rappusia ylös ja alas huikeissa koroissaan hirvitti, että hän taittaa kohta nilkkansa. Kaunisääninen Chisu esiintyi tuoreen aviomiehensä **Jori Sjöroosin** ja rumpalin kanssa. Erityisesti Artisti, narsisti -kappaleen välisoittoon kuuluva tanssi oli

hauskaa seurattavaa kaikkien kolmen kokoontuessa riviin lavan eteen käsiliiketanssia vetämään. Aluksi tuoreella tuotannollaan hämmennettyään Chisu sai yleisön puolelleen vanhoilla tutuilla kappaleilla, kuten kauniilla Yksinäisen keijun tarinalla ja Sama nainen -hitillä, joita kuuntelemaan kerääntyi isompi joukko kuin keikan alkupuolella oli.

Festareiden ainoasta ulkomaalaisesta artistivahvistuksesta **Tungevaag & Raaban** -dj duosta minulla ei ole oikein mitään sanottavaa. Olen ehkä näkemyksineni vanhanaikainen, mutta se, että miksaa muiden tekemää musiikkia, ei oikein nappaa. Toki vaikka musiikki on alun perin muiden tekemää, tekee duo biiseistä ihan omanlaisiaan ja esittiväthän he muutamat omat hittinsäkin kuten Wolf ja Samsara. Jälkimmäinen, duon läpimurtohitti toi mieleeni oman abiristeilybiletyksen, sillä Samsara oli hitti vuonna 2015 ja toi nytkin hyvän mielen. Ainakin ilolientä enemmän nauttinut yleisö biletti halki keikan täysiä mukana ja norjalaisduo keräsikin festareiden isoimman yleisömassan.

Illan päätti **Pyhimys** hetken huilattuaan Tefloneiden keikan jälkeen. Oli hauska verrata artistin sooloesiintymisen olemistyyliä aiempaan Tefloneiden keikkaan, sillä osana Tefloneita Pyhimys on leikittelevä ja humoristinen esiintyjä, kun taas soolokeikoillaan totinen ja menee biisit edellä. Sopii toki tyyliin, sillä soolotuotannossaan Pyhimyksellä on painavaa, ajatuksia herättävää sanottavaa. Pyhimyksi esiintyi vakiokokoonpanollaan, johon lukeutuu kitaristi, miestaustalaulaja, kaksi heleä-äänistä naistaustalaulajaa ja miksaja. Muiden seisoessa rivissä laulamassa ja räppäämässä, on aina hauska seurata miestaustalaulajan musiikkiin eläytymistä ja iloista tanssimista. Tämä oli kolmas kerta tänä vuonna, kun näin Pyhimyksen livenä ja keikka oli tälläkin kertaa tasaisen laadukas ja hittejä esitettiin lähinnä tuoreimmilta Tapa poika- ja Pettymys-albumeilta. Tuorein **Saimaan** kanssa tehty tuotanto jäi tosin pois, vaikka osa yleisöstä sitä toivoikin kuulevansa.

Kaiken kaikkiaan Lehtiä Ilosaaressa oli oikein onnistunut pikkufestivaali; esiintyjäkattaus oli erinomainen, Kerubi tarjosi hyvää ruokaa, mukana oli muutama mielenkiintoinen myyntikoju, bajamajajonot olivat perinteisen mittaiset ja anniskelualaue oli sopivan suuri ja lähellä lavaa. Mukava, että alaikäisetkin pääsevät tällaisille ikärajoittomille festareille, mikä heille on varmaan harvinaisempaa herkkua. Toivottavasti seuraavakin festari, kevättalvesta järjestettävä Lunta Ilosaaressa tuo meille jälleen mielenkiintoisia esiintyjä kuultavaksi.

Miia Hartikainen

Poem of polemics

Whenever I feel distant, I find myself singing a reflective hymn.

I feel like the empty roads are singing along the way.

What was that idea I was trying to find?

I sometimes know a thought before thoughts.

You can tell me.

So, this arrogance is extravagance.

Or seeking of the cool.

To construct a pattern hypothesis of a past.

~ TT ~

MP?

Mikä on paras sitsilaulu Nefan lauluvihossa?

Kyllä miun ehdoton suosikki on olutkaanon. Vaikkei siinä sanojen nerokkuudella niin juhlitakaan, ni on se kyllä musiikillisesti vihkon hauskinda antia!

Anniina

Kyllä minä niin mieleni pahoitin, kun kuulin kuinka siellä vihkossa muun muassa viinalla lotraamisesta puhuttiin ja kulleja kehuttiin. Tämähkö on sitä kulttuuria kysyn minä?

Nimimerkillä melonin kokoiset sieraimet

Mie niin tykkään laulaa ja Nefan lauluvihko sitteillä antaapi siihen hyvät puitteet. Miusta on kiva, kun valikoimaa on reilusti ja aina pääsee laalattamaan kestopuosikkeja, mutta joka sitseillä oppii myös uusia.

Epäviereinen kuorolainen

NEFAN JÄSENEKSI LIITTYMINEN

Näin helposti liityt Nefan jäseneksi

Nefan jäseneksi voivat liittyä kulttuurintutkimuksen pää- ja sivuaineopiskelijat sekä tutkijat. Kannattajajäseneksi voi liittyä kuka tahansa.

Maksa Nefan jäsenmaksu 15 euroa tilille FI25 4108 0010 9785 86. Kirjoita viestikenttään "Jäsenmaksu", koko nimesi sekä kotipaikkakuntasi.

Tervetuloa Nefan kokouksiin ja muihin tapahtumiin tapaamaan muita jäseniä ja viihtymään yhdessä.

Facebook ja sähköpostilista

Liity Nefan sähköpostilistalle ja Facebook-ryhmään Nefa-Joensuu. Näiden kautta saat tietoa tulevista tapahtumista kuten sitseistä, Makaronikerhosta ja illanvietoista.

Sähköpostilistalle liittyminen onnistuu yliopiston Office365- järjestelmässä etsimällä sieltä Nefa-Joensuun ryhmän ja liittymällä siihen.